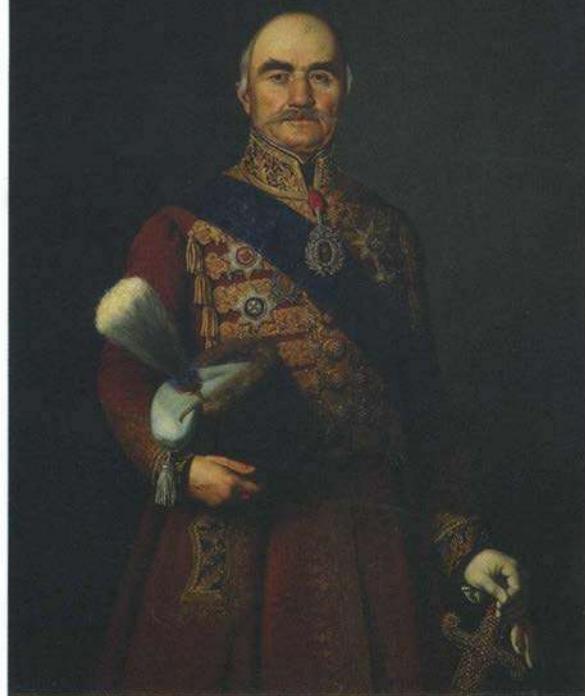

МУЗЕЈ
РУДНИЧКО ТАКОВСКОГ
КРАЈА

НАРОДНИ МУЗЕЈ
NATIONAL MUSEUM

ПОРТРЕТИ ОБРЕНОВИЋА

ИЗ ЗБИРКЕ НАРОДНОГ МУЗЕЈА У БЕОГРАДУ

МУЗЕЈ РУДНИЧКО-ТАКОВСКОГ КРАЈА
ГОРЊИ МИЛНОВАЦ

ИЗЛОЖБА

ПОРТРЕТИ ОБРЕНОВИЋА

ИЗ ЗБИРКЕ НАРОДНОГ МУЗЕЈА У БЕОГРАДУ

МОДЕРНА ГАЛЕРИЈА
КУЛТУРНОГ ЦЕНТРА ГОРЊИ МИЛНОВАЦ
од 18. 04. до 18. 05. 2005. године

ПОРТРЕТИ ОБРЕНОВИЋА ИЗ ЗБИРКЕ НАРОДНОГ МУЗЕЈА У БЕОГРАДУ

Библиотека: КАТАЛОЗИ

Издавач: Музеј рудничко-таковског краја, Горњи Милановац

За издавача: Борисав Челиковић

Автор изложбе и каталога: Петар Петровић, кустос Народног музеја у Београду

Фотографије: Фото документација Народног музеја у Београду

Ликовно-графичка обремена каталога: Вељко Тројанчевић

Припрема за штампу: Дизајн студио, Културни центар Горњи Милановац

Штампа: Светлост, Чачак

Тираж: 500

ISBN 86-82877-18-X

Милош Теодоровић Обреновић

Средња Добриња, 7/18. марта 1783 – Београд, 14/26. септембра 1860.
Кнез 1815 – 1839. и 1858 – 1860.

Милош Обреновић је назван по свом очуху Обрену Мартиновићу из Бруцнице. У младости је служио као момак код марвених трговаца. У Првом устанку војевао је уз свог полубрата Милана који је био војвода нахије рудничке. Милош се истакао у борбама на Дрини и Сави, а нарочито у бици на Равињу 1813. године.

Након пропasti Првог устанка, Милош користи прилику и већ 1815. пред таковском црквом објављује почетак Другог устанка речима: „Ево мене, а ето вами рата с Турцима”. Низом успеха у борбама са Турцима (бој на Љубићу, на Дрини, Пожаревац, итд), као и мудро вођеном политиком, Милош је успео да добије примирје са Марашили Али-пашом, што ће у крајњем исходу довести и до признања Србима у унутрашњој самоуправи озваничено у познатом Хатишериfu из 1830. године.

По добијању Хатишерифа, Милош је у земљи завео источњачки деспотизам којим нико није био задовољан. Почетком 1835. неколико народних старешина предвођени Милетом Радојковићем подигли су буну и приморали Милоша да донесе (за то време) изузетно либералан Устав, који је убрзо на инсистирање Порте, Русије и Аустрије повучен.

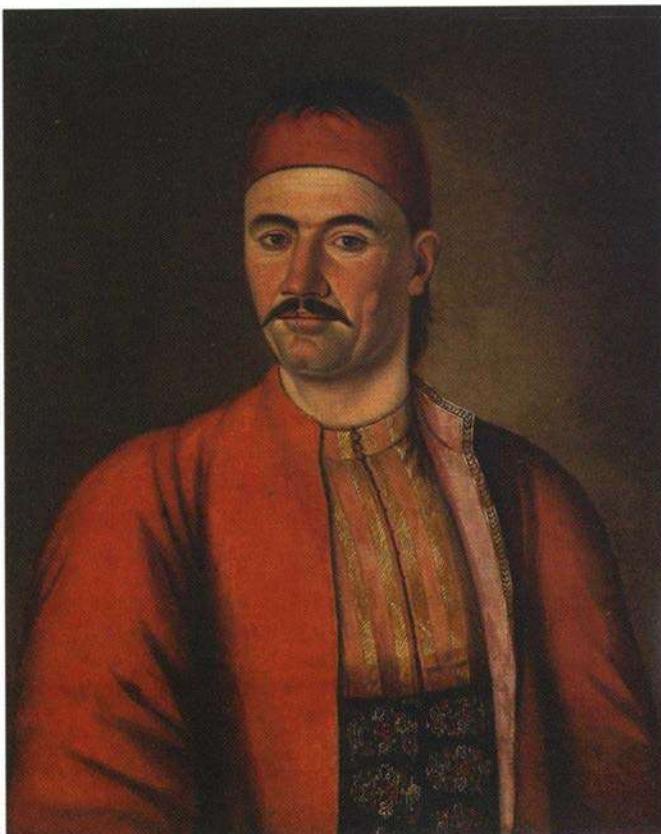
Милош је абдицирао 1839. у корист свог старијег сина Милана. То је учнико не толико због Русије или Турске, колико због јаке опозиције унутра коју је изазивао његов деспотизам. Од 1838 – 1858. непрестано је радио на свом повратку у Србију. Ангажовао је Стефана Стефановића Тенку за заверу против кнеза Александра Карађорђевића, на шта је потрошио огроман новац. Његова друга влада није трајала ни пуне две године, јер је Милош био прилично болестан и рекло би се скоро једном ногом у гробу. Умро је у свом конаку у Топчићдеру 1860., а сахрањен је у Саборној цркви у Београду.

За време своје владавине Милош је постао један од најбогатијих људи на целом Балкану и имао је своја добра како у Србији, тако и у Влашкој. Говорило се за Милоша да је водио своју кућу као какав велики економ, обилазио имања,

давао упутства шта да се купи, прода, поправи. Такође је знао напамет број свог „домазлuka”, имена и број својих чувара. „Ништа се није смело чинити без његовог знања, нити преко његове заповести” (Михаило Гавриловић).

Међу првим портретима кнеза Милоша који су потврђени и датирани, убраја се и један од неколико портрета кнеза Милоша са фесом којих је Павел Ђурковић насликао током боравка на кнежевом конаку у Крагујевцу 1824. године. Међутим, први познати портрет кнеза Милоша јесте портрет који је Ђурковић насликао одмах по доласку у Крагујевац, почетком 1824. када је „живописао Господара” онако како је он сам желео – са турбаном на глави. Такав портрет ће послужити касније и осталим сликарима да и они насликају управо таквог кнеза Милоша, а међу њима нашао се и Јефтимије Поповић, живописац из Великог Бечкерека (данас Зрењанин). Он је „на подобије” Ђурковићевог портрета Милоша са турбаном насликао такав Милошев портрет и то у Бечу, у години добијања независности, тј. Хатишерифа.

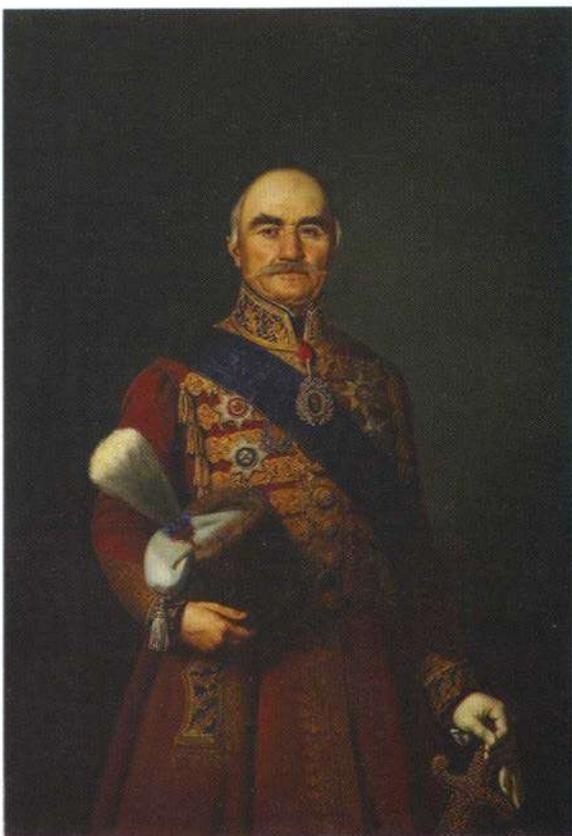
Од осталих Милошевих портрета из каснијег периода, издвојили бисмо репрезентативан портрет који је насликао аустријски сликар и минијатуриста Мориц М. Дафингер (1790 – 1849) у Бечу у времену изгнанства њега и његове породице.

Павел Ђурковић, Кнез Милош са фесом (1824)

Јефтимије Поповић, Кнез Милош Обреновић (по П. Ђурковићу)

Мориц М. Да芬гер, Кнез Милош Обреновић (око 1848)

Љубица Обреновић

Рођена Вукомановић

Срезојевци, септембра 1788 – Нови Сад, 14/26. маја 1843.

Као прека и рекло би се „на своју руку”, Кнегиња Љубица се прилично мешала у политичке односе. Патила је много од љубоморе због брачних преступа свог мужа и због тога је имала крупних афера и сцена, толико да јој се и једно убиство стављало на душу. Једно време живела је одвојено од кнеза Милоша, а у време напада на њега стајала је отворено на страни опозиције. После 1839, по Милошевом одласку из Србије, учествовала је у покретима за повратак свог мужа у земљу. Од свих Обреновића који су били пртерани из Србије, Љубица се последња повукла покушавајући до последњег часа да спасе династију. Умрла је у изгнанству, више од једа и тuge него од болести. Сахрањена је у манастиру Крушедолу.

Кнежевићев портрет кнегиње Љубице насликан је по свој прилици по узору на Љубичин портрет који је насликао Павел Ђурковић током 1824. године. Један је у низу сличних портрета који је Кнежевић током шесте деценије XIX века насликао не гледајући у модел, односно користећи се претходним портретским делима.

Урош Кнежевић, Кнегиња Јубица (1852/53)

Милан Обреновић

Крагујевац, 6/18. октобра 1819 – Београд 26. јуна/8. јула 1839

Кнез од 1/13. јуна до 26. јуна/8. јула 1839.

Старији син кнеза Милоша. Још од малена био је слабог и нежног здравља. Од свих чланова династије Обреновић најкраће је био владар Србије. Када је кнез Милош 1839. абдицирао у корист свог најстаријег сина Милана, није протекло ни месец дана а тек прокламовани кнез је изненада преминуо. Гроб му се налази у цркви Светог Марка у Београду.

Од неколико сачуваних његових портрета издвојили бисмо портрет који је почетком 1850-их насликао Урош Кнежевић, вероватно по узору на неки одређен портрет који је настао неколико година пред смрт Милошевог сина Милана. За прерану смрт кнеза Милана везује се и једна од најранијих композиција насталих у српском сликарству XIX века, на тему одређеног историјског догађаја – „Смрт кнеза Милана” (1839) од сликара Јована Исајловића – Млађег. Слику је поручила од Исајловића ожалошћена мајка, кнегиња Љубица, а на слици су представљени сви чланови породице Обреновић који су присуствовали погребу, сем прогнаног Милоша и његовог сина Михаила. Као таква, она више и иссрпније казује о свом добу него била каква историјска документа.

Урош Кнежевић, **Милан Обреновић** (1852/53)

Јован Теодоровић Обреновић

Средња Добриња, 1786 – Сремски Карловци, 1850.

Брат кнеза Милоша. Био је гувернер округа рудничког и пожаревачког. Током Брусничке буне 1839. Јован Обреновић, као вођа буне, осуђен је на десет година заточења у Поречу, што му је касније преиначено на три године кућног притвора у Београду. Преминуо је у изгнанству у Сремским Карловцима 1850. године.

Као дело из раног Кнежевићевог периода, портрет „Генерала Јована Теодоровића Обреновића“ из 1836, оно у иконографском и стилском погледу упуњује на могуће узоре (са графика) из појединих владарских портрета XVIII и XIX века. Наношење велике количине злата на слици у обради ношње и предмета повезано је са традиционалним сликарством на територији Србије. Ма колико је ово сликарство на први поглед изгледало неуко и невешто, оно је истовремено потврда напора њеног аутора да изгради један особен тип репрезентативног, владарског портрета свих важних личности у тек ослобођеној Србији.

Урош Кнежевић, Генерал Јован Теодоровић Обреновић (1836)

Јеврем Теодоровић Обреновић

Средња Добриња, 7/18. марта 1790 – Манасија (Влашка), 8/20. септембра 1856.
Управник нахија, командант Подринско-савске команде,
председник Совјета, намесник: 1835. и 1839-1840.

Најмлађи од браће Теодоровић – Обреновић, Господар Јеврем је био једини који је за то време од Обреновића стекао сразмерно солидно образовање. Поред тога, први је од значајнијих личности који се у свакодневном животу почeo ослобађати источњачког духа и навика. Његов конак у Шапцу Јоаким Вуjiћ у свом делу „Путешествије по Сербији“ је описао као најлепшу грађевину у Србији тог времена, са неким одјама опремљеним искључиво европским намештајем. Он је први дао своју децу на редовно школовање, а звуци првог клавира и музичког оркестра у Србији чули су се управо у његовом конаку у Шапцу. Познато је да је Јеврем имао личну библиотеку где су се налазиле и књиге на страним језицима. Умро је у Влашкој, а гроб му се налази у манастиру Раковица код Београда.

На основу свих ових чињеница и података из живота Господар Јеврема, не може се отети утиску да је типичан портрет једног Еуропејца међу Обреновићима управо портрет Јеврема Обреновића који је насликао грчки сликар бидермајерског класицизма Аристидес Економа (рођен у Бечу), а који се приказује на овој изложби.

Аристид Економа, Јеврем Обреновић (1850-60)

Томанија Обреновић

Рођена Богићевић

Јаребица, 1796 – Београд, 1/13. јуна 1881.

Супруга Господар Јеврема Обреновића. Са њим је изродила много деце, од којих су, на жалост, многа умирала врло млада. Од најмлађег сина Милоша (1829–1861) потиче и потоњи српски кнез па затим и краљ, Милан Обреновић. Томанија је, као и остали Обреновићи, била и велики приложник манастира Раковица код Београда.

Два портрета Томаније Обреновић приказују исту жену али на два начина, односно у две старосне доби. Док је први портрет Павела Ђурковића настao 1827, сликан тако да одаје љупко и умилно лице младе и здраве српкиње, са струком цвећа у руци, одевене у богату народну ношњу и са доста накита и украсних детаља, дотле је познији портрет, који је из истих година када и портрет њеног човека Јеврема и од истог аутора (А. Економа), сликан са више такта и осећаја за материју, суптилиније и благо психолошки интониран, где се са лица може читати смирен, али и забринут поглед жене одане својој породици, Србији и династiji Обреновић. Умрла је у Београду, а као и Јеврем сахрањена је у породичној гробници у порти манастира Раковица.

Павел Ђурковић, Томанија Обреновић (1827)

Аристид Економа, Томанија Обреновић (1850-60)

Михаило Обреновић

Крагујевац, 6/18. септембра 1823 – Топчидер, 10/22. јуна 1868.
Кнез 1839 – 1842. и 1860 – 1868.

Син кнеза Милоша. После очеве оставке 1839. одлази са њим у Влашку, да би убрзо након смрти свог брата Милана био позван натраг у Србију. Одмах после примања његове владе 1840, Љубица Обреновић и Јеврем Обреновић изазвали су покрет Обреновићевца против Томе Вучића – Перишића и Аврама Петронијевића, тј. против уставобранитеља и против чиновништва уопште.

Млади кнез Михаило био је по доласку на власт одмах суочен и са покретом који је предводила његова рођена мајка (за повратак изгнаног кнеза Милоша), као и са покретом који је био уперен против династије Обреновић (за повратак Вучића). На инсистирање Русије, Аустрије и нарочито Турске, Михаило је 1842. склопио примирје са Вучићем и Петронијевићем, али је оно кратко трајало. Исте године Вучић диже буну против кнеза Михаила и након успеха у борбама, као и уз пристанак Турске, уставобранитељи долазе на власт у Србију и бирају за кнеза Карађорђевог сина Александра. Михаило се придружује свом оцу у емиграцији, боравећи највише у Бечу. Ту је стекао многа познанства, учествовао у културном животу царске престонице, али и будно пратио дешавања у Београду и Србији. У пуној младалачкој снази и нарочито наклоњен женама, Михаило се у тим првим годинама упушића у љубавну везу са Немицом Маријом Бергхаус, која му рађа ванбрачног сина Велимира Теодоровића, касније чуvenог добротвора и оснивача задужбине „Велиминиријанум“. Михаило се, међутим, већ 1853. жени мађарском племкињом Јулијом из породице Хуњади, али из тог брака нису имали деце.

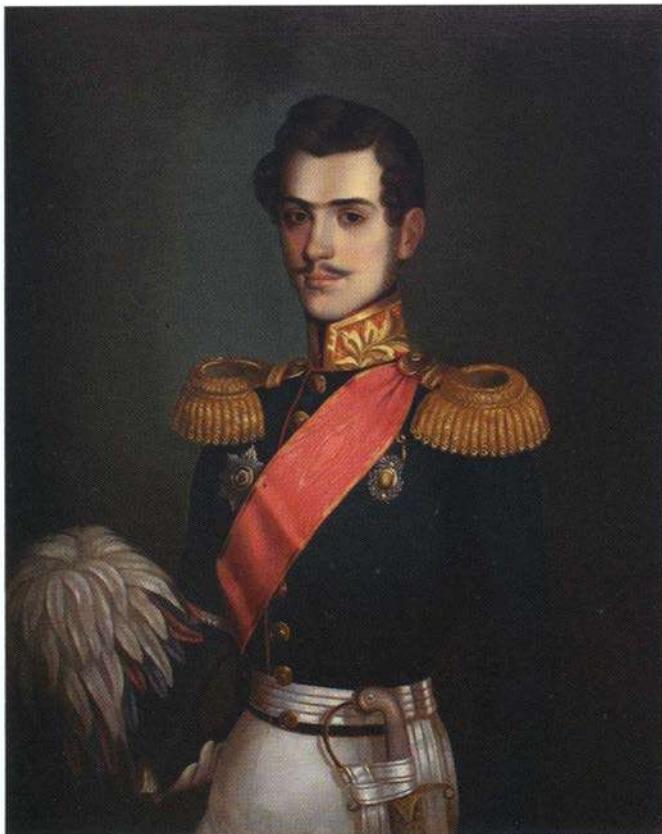
Током својих емиграционских година, Михаило је обилато помагао Вука Каракића, Ђуру Даничића и Бранка Радичевића. У Србију се вратио почетком 1859, заједно са кнезом Милошем, и ступио је на престо после Милошеве смрти 1860. године. На чуvenој Преображенској скupштини 1861, Михаило је извршио основне измене у државним установама. Донето је једно устројство централне управе, које је министре (који су дотле били и под кнезом и под Саветом) сада

стављало искључиво под кнезом. Задржана је Народна скупштина, али само са саветодавним гласом. Слободе штампе није било, а цензура је била врло строга.

У спољној политици Михаило се нарочито окренуо ослобађању српских територија које су биле под влашћу Турака. Користећи повољну дипломатску ситуацију, Михаило успева да 1867. мирним путем добије неколико кључних градова у Србији, укључујући и Београд. Влада Гарашанин – Христић коју је поставио Михаило, кретала се ка томе да Србија израсте у стожера једне велике балканске лиге, и умalo да и то постане да се Михаилови лични планови о женидби са Катарином Константиновић (својом даљом рођаком) нису томе испречили. Како се председник владе Илија Гарашанин противио кнежевој планираној женидби и како је то довело до Гарашанинове смene, а индиректно и ускраћења потпоре Русије Србији за рат против Турске, то је Михаилова позиција у земљи све више слабила (јер је имао све више противника). Убијен је приликом једне шетње у Кошутњаку са Анком и Катарином Константиновић, а заверу су сковали људи које је нашао београдски адвокат Павле Радовановић.

Убиство кнеза Михаила изазвало је велику народну жалост и први је од српских владара који је добио споменик у Београду. За време своје кратке владавине Михаило је постигао велике успехе, док на другој страни није имао ни један већи неуспех. Сахрањен је уз велике почести у Саборној цркви у Београду.

Портрет младог кнеза Михаила из времена прве владавине, и портрет истог кнеза или нешто старијег и у држању већ сигурнијег, у емиграцији, добри су примери на којима се могу видети и његове личне особине: патриотизам, савесно вршење владарских дужности, дарежљивост, достојанство, државнички оптимизам и спремност да и свој живот и личну имовину заложи за ослобођење Србије од Турака.

Урош Кнежевић, Кнез Михаило у младости (око 1845)

Јоханес Бес, Кнез Михаило Обреновић (1856)

Јулија Обреновић

Рођена Хуњади
1831 – 1919.

Супруга кнеза Михаила, пореклом из угледне мађарске породице Хуњади. Док је она била привржена српском кнезу, дотле је сам кнез Михаило временом све мање био привржен њој, што је довело до тога да се он од 1865. потпуно одвојио од ње, иако до формалног развода брака није дошло.

Урош Кнезевић, Кнегиња Јулија Обреновић (око 1865)

Милан Обреновић

Манасија, 10/22. августа 1854 – Беч, 29. јануара/11. фебруара 1901.
Кнез 1868 – 1882, Краљ 1882 – 1889

Син Милоша Јеврема Обреновића и Марије Катарци. Убиство кнеза Михаила затекло га је као лицејца у Паризу. Велика Скупштина признала је његова права на наследство престола, а потом му је и Порта даровала берат наследног кнеза. Намесници су му били Блазнавац, Ристић и Гавриловић, а васпитачи најпре Француз Хуэт, а потом Дубровчанин Медо Пуцић.

После Ристића кнез Милан је 1873. довео на власт владу конзервативаца, којима је кроз целу своју владавину поклањао више пажње него либералима. Између ове две најјаче странке у Србији тог времена непрестано је било сукоба који су се често завршавали министарским кризама, па чак и до првог распуштања парламента у новијој историји Србије 1875. године. Херцеговачки устанак који је избио исте године разбуњао је у кратком року кнежеву ратоборну политику. У међувремену, кнез Милан се венчао са Наталијом, ћерком руског пуковника Петра Кешко и наредне године, у току рата Србије и Турске, родио му се син Александар.

Након првог рата који се завршио лоше по Србију, кнез Милан са истом владом либерала и наредне 1877. улази у други рат са Турском, што ће на Берлинском конгресу довести и до независности Србије и припајања четири нова округа. У спољној политици кнез Милан се након Берлинског конгреса окреће од Русије ка Аустро-Угарској и све тешњим односима са Бечом. Сигуран у подршку бечке дворске канцеларије, кнез Милан је 1882. прогласио Србију за Краљевину. Исте године додгио се и атентат на краља Милана, на кога је пуцала Илка Марковић, удовица пуковника Јеврема Марковића, стрељаног четири године раније поводом једне војне буне. Кнез Милан мења и унутрашњу политику и стаје отворено на страну напредњачке странке, а против све јаче радикалне странке, што ће довести до тзв. Тимочке буне која је уз помоћ војске брзо угашена. Средином осамдесетих година Србија улази неспремна у рат са Бугарском и након пораза код Сливнице и губљења Пирота, враћа се на стање

пре рата. Под притиском пораза из рата са Бугарима краљ Милан чини уступке радикалима, што ће довести до доношења једног, за то време, врло слободоумног Устава, крајем 1888. године. Следеће године одрекао се престола у корист свог сина Александра и настанио се у Паризу под именом грофа од Такова. После државног удара 1893. Милан се враћа у Србију, али 1899. на њега је безуспешно покушан и други атентат. Дефинитиван одлазак из Србије и прекид односа са својим сином, краљ Милан чини након женидбе Александрове са Драгом Машин, што ће довести до жалосне, али истините чињенице да Александар није смео чак ни свом оцу на самрти да дође у Беч 1901. године. Краљ Милан је сахрањен у манастиру Крушедолу.

На личном плану краљ Милан је имао несрећен или и несрећан брак са Наталијом. Томе свакако треба додати и његову велику неповерљивост и напраситост. За разлику од других Оберновића, краљ Милан није био претерано штедљив и умерен у трошењу новца. Међутим, краљ Милан је без одлагања „европеисао” Србију као нико пре њега. Имао је реалан поглед на ствари и људе, велику енергију и умешност у опхођењу, као и истинску љубав према уметности, нарочито према сликарству. Током своје владавине краљ Милан је прикупљао различите уметничке предмете, а сматра се да је међу првима имао колекцију француских сликара импресиониста.

Стеван Тодоровић, Краљ Милан Обреновић (1882)

Наталија Обреновић

Рођена Кешко

Фиренца, 2/14. маја 1859 – Париз, 5. маја 1941.

Краљица Наталија била је другачији карактер од свог супруга Милана. Њихова честа неслагања користили су и напредњаци и радикали за своје политичке поене. То је довело и до развода краља и краљице 1888. године.

Краљица Наталија је била велики добротвор и помагач Београдског Универзитета, коме је завештала велика имања у Мајданпеку.

Непознати аутор, **Краљица Наталија** (око 1890)

Александар Обреновић

Београд, 2/14. августа 1876 – Београд, 29 маја/11. јуна 1903.
Краљ 1889 – 1903.

Васпитаван је у Србији и имао је за гувернере др Лазара Докића и генерала Јована Мишковића. После оставке краља Милана 1889. ступио је на престо и имао за намеснике Јована Ристића и генерале Косту Протића и Јована Бели-Марковића. Четири године након ступања на престо, Александар потпомогнут својим оцем извршио је државни удар. Утицај његовог оца је нагло престао када се краљица Наталија вратила у Србију 1896. и када је она узела учешћа у политичком животу земље.

У лето 1900, када су се краљ Милан и тадашњи председник владе др Владан Ђорђевић налазили ван Београда, краљ Александар је изненада објавио своју веридбу са Драгом Машин, дворском госпођом краљице Наталије. Многи су се, из више разлога, противили овом браку, а Ђорђевићево министарство је поднело оставку. У официрском кору, где је престиж краља Милана био врло велики, осећало се јако незадовољство против краљеве веридбе. Руски цар је пристао да буде венчани кум и краљ Александар је уочи венчања помиловао неке радикалске прваке, што је донекле у јавности поправило расположење према овој женидби. Међутим, у ноћи између 28. и 29. маја 1903. група официра београдског гарнизона, присталица Петра Карађорђевића, окупирала је краљевски двор, упала унутра и убила Александра и краљицу Драгу. Гроб краља Александра налази се у цркви Св. Марка у Београду.

Влада краља Александра остала је упамћена као влада сталних криза и државних удара, мада се током његове владавине покушало са обновом балканског савеза, српске владике су добиле положај у Македонији, док је сам краљ Александар лично посетио манастир Хиландар и био велики његов приложник, којом приликом су монаси поклонили краљу најстарију сачувану рукописну књигу, Мирослављево Јеванђеље.

Као и његов отац и краљ Александар је имао склоност ка уметности. Пратио је актуелне правце у европском сликарству на прелазу векова и имао симпатија према плenerизму и импресионизму. Управо такав његов однос и укус према уметности очигледан је и на портрету којег је насликао Влахо Буковац током његовог боравка у Србији 1900, на позив самог краља, приказујући га неубичајено за једног суверена, плeneristički смештеног у зеленилу краљевског летњиковца код Смедерева.

Влахо Буковац, Краљ Александар Обреновић (1900)

Драга Обреновић

Горњи Милановац, 11/23. септембра 1866 – Београд, 29. маја/11. јуна 1903.
Краљица 1900 – 1903.

Кћи Панте Луњевице, а унука Николе Луњевице, Милошевог пријатеља. Удата је била за инжењера Светозара Машина. Била је дворска дама краљице Наталије. Након смрти свог мужа упознаје младог краља и после њеног доласка у Србију заљубљује се у њу. На опште запрепашћење земље и владе, објавио је краљ своју веридбу са Драгом а убрзо и свадбу, утолико више јер је прошлост њена била врло сумњива. Тај брак је изазвао многе осуде, оставку владе и расцеп између краља Милана као оца и краља Александра. Када је после утврђена фиктива краљичина трудноћа и почела краљева изигравања Устава и дрско понашање краљичине браће као будућих наследника, огорчење се у народу појачало и довело до официрске завере 1903. у којој су убијени и краљ и краљица. Гроб јој се налази поред гроба краља Александра у цркви Св. Марка у Београду.

Паја Јовановић, Краљица Драга (око 1900)

**ПОРТРЕТИ ОБРЕНОВИЋА
ИЗ ЗБИРКЕ НАРОДНОГ МУЗЕЈА У БЕОГРАДУ**

Каталошки попис изложених дела

01. Павел Ђурковић, **Кнез Милош са фесом** (1824)
уље на платну, 55,5 x 65,5 см
инв. бр. 1088
02. Јефтимије Поповић, **Кнез Милош Обреновић** (по П. Ђурковићу)
уље на платну, 60,5 x 74 см
инв. бр. 273
03. Мориц М. Дафингер, **Кнез Милош Обреновић** (око 1848)
уље на платну, 100 x 144 см
инв. бр. 907
04. Урош Кнежевић, **Кнегиња Љубица** (1852/53)
уље на платну, 76,5 x 94 см
инв. бр. 1013
05. Урош Кнежевић, **Милан Обреновић** (1852/53)
уље на платну, 75,5 x 94 см
инв. бр. 995
06. Урош Кнежевић, **Генерал Јован Теодоровић Обреновић** (1836)
уље на платну, 78 x 111 см
инв. бр. 1007
07. Аристид Економа, **Јеврем Обреновић** (1850-60)
уље на платну, 71 x 86 см
инв. бр. 2064

08. Павел Ђурковић, **Томанија Обреновић** (1827)
уље на платну, 58 x 71,5 см
инв. бр. 889
09. Аристид Економа, **Томанија Обреновић** (1850-60)
уље на платну, 63 x 79 см
инв. бр. 2065
10. Урош Кнежевић, **Кнез Михаило у младости** (око 1845)
уље на платну, 76 x 94 см
инв. бр. 531
11. Јоханес Бес, **Кнез Михаило Обреновић** (1856)
уље на платну, 79 x 96 см
инв. бр. 1037
12. Урош Кнежевић, **Кнегиња Јулија Обреновић** (око 1865)
уље на платну, 125 x 165 см
инв. бр. 1093
13. Стеван Тодоровић, **Краљ Милан Обреновић** (1882)
уље на платну, 86 x 120 см
инв. бр. 723
14. Непознати аутор, **Краљица Наталија** (око 1890)
уље на платну, 60 x 70 см
инв. бр. 888
15. Влахо Буковац, **Краљ Александар Обреновић** (1900)
уље на платну, 65 x 91 см
инв. бр. 1176
16. Паја Јовановић, **Краљица Драга** (око 1900)
уље на платну, 110 x 230 см
инв. бр. 1092

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

069.51:75(497.11) (083.824)
75.041.5(497.11)"18"(083.824)
929.52 ОБРЕНОВИЋ (083.824)

ПЕТРОВИЋ, Петар

Портрети Обреновића : из збирке Народног музеја у Београду : Модерна галерија Културног центра Горњи Милановац, од 18. 04. до 18. 05. 2005. године / [автор изложбе и каталога Петар Петровић]. - Горњи Милановац : Музеј рудничко-таковског краја, репродукције ; 16 x 16 см. - (Библиотека Каталози / [Музеј рудничко-таковског краја])

ISBN 86-82877-18-Н

1. Гл. ств. насл. 2. Народни музеј
(Београд)

а) Народни музеј (Београд) - Изложбени каталоги б) Обреновић (династија) - Портрети - Изложбени каталоги ц) Сликарство - Портрети - Србија - 19в - Изложбени каталоги

COBISS.SR-ID 122141964

ISBN 86-82877-18-X

A standard linear barcode representing the ISBN number 86-82877-18-X.

9 788682 877189